

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστο. ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία: — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπὶ τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

16 Δεκεμβρίου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΕΤ'

— "Οχι, Τριανταφυλλιά, ἀνεφώνησεν ἡμέραν τινα ὁ Μονφόρτ ῥίπτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ χειρόμακτρον, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Φθάνουν ἡ διδαχῆς σου, αἱ παρατηρήσεις σου καὶ ἡ μουρμούρες σου, πρέπει νὰ χωρίσουμε, διότι ἐννοῶ νὰ εἶμαι νοικοκύρις ἐς τὸ σπίτι μου, καὶ ὅσο εἶσαι σὺ ἐδῶ μέσα, ποτέ δὲν θὰ εἶμαι.

— Πολὺ καλὰ, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ἡ Τριανταφυλλιά οὐδόλως ταραχθεῖσα.

Ἀείποτε δὲ ἡ γηραιὰ μαγεύρισσα εἶχε μέγα πλεονέκτημα κατὰ τὰς ἀψιμαχίας ταύτας, διότι ὁ μὲν Σίμων ἐξωργίζετο, ἐκείνη δὲ ἴστατο ἀκλόνητος ὡς βράχος.

— Ἐγὼ πάντα τὸ ἔλεγα πῶς ἔτσι θὰ τελειώσῃ, δὲν παραξενεύομαι πού λέτε νὰ χωρίσωμε.

— Μάζωξε τὰ πράγματά σου καὶ δρόμο! ἀνεφώνησε μετὰ φωνῆς βροντώδους ὁ Σίμων.

— Ὅρισμός σας, κύριέ μου. Καὶ τί θὰ πο κάνατε τὸ κορίτσι;

— Τὴν κόρη μου! θὰ την κρατήσω μαζί μου! Τί ἤθελες νὰ την κάνω;

— Δὲν εἰζέρω, ἀλλὰ μὰ τὸ καλὸ πού της θέλω, γιὰ νὰ μὴν εἶνε μαζί μὲ τὸν μπαμπάκα της, νὰ την βάλετε οἰκοτρόφισσα ἐς ἓνα σχολεῖο, ὅπου καὶ ἔν εἶνε.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα κάτωχρος ἐσιώπα, θεωμένη τὴν σκηνὴν ταύτην ἑκατοστὴν ἤδη φορὰν ἀπὸ ἐξαμηνίας. Ἀπὸ πολλοῦ προέβλεπε τὴν βῆξιν μεταξὺ τῆς Τριανταφυλλιάς καὶ τοῦ πατρός της· καὶ προσεπάθησε μὲν παντὶ σθένει νὰ τους συμβιάσῃ, ἀλλὰ τί ἡδύνατο ἐνώπιον τοῦ ταραχώδους, ὀργίλου καὶ ιδιορρυθμοῦ χαρακτῆρος τοῦ Σίμωνος;

— Τὸ τί θὰ την κάνω τὴν κόρη μου εἶνε δίκη μου δουλειά, ἀνεφώνησεν ὁ Μονφόρτ. Ἐλα, δρόμο, εἴπαμε!

Καὶ ἡ μὲν Τριανταφυλλιά ἐξῆλθεν, δὲ Μαρκέλλα ἔμεινε μετὰ τοῦ πατρός της, ὅστις ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἐξωργισμένος.

— Κλαῖς; εἶπε σταθεῖς πρὸ τῆς θυγατρὸς του.

— "Οχι, πατέρα, ἀπεκρίθη ἡ κορασὶς.

Καὶ ἔλεγεν ἀλήθειαν, διότι ὅλη μὲν ἡ καρδιά της ἐπαλλεν ἐπωδύνως πιεζομένη, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ξηροί.

— Ἐλυπήθηκες! ὑπέλαβε μετὰ ψυχρότητος ἀποστρέφων τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα, πατέρα, δὲν σας λέγω ὅχι, ἀπεκρίθη τὸ θαρραλέον παιδίον. Ἀλλὰ ἡ Τριανταφυλλιά σὰς ἐνοχλεῖ κάθε στιγμὴν ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτῇ. Εἰς τῆς μακαρίτισσας τῆς κυρίας Ἑρμίνης αὐτῇ εἶχεν ἐπάνω της ὅλο τὸ σπίτι, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξεσυνηθίσῃ νὰ «κάνῃ τοῦ κεφαλίου της» ὅπως ἦτον συνηθισμένη. Μείνετε ἡσυχος, καὶ οἱ δύο μας θὰ τα συμφωνήσωμεν καλὰ, θὰ ἰδῇτε πῶς θὰ ἔχετε ὅλας σας τὰς περιποιήσεις.

Καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ χεῖλη της ἔτρεμον. Ὁ δὲ Σίμων ἐπανελάβε τὸν περίπατόν του ταυτοχρόνως ὦν ἐκπεπληγμένος, χαίρων καὶ δυσηρεστημένος· διότι οὐδέποτε ἠλπίζεν ὅτι ἐν τῇ κόρῃ του ἐνυπῆρχε τοσαύτην λογικὴ καὶ φιλοσοφία, ἀλλὰ δὲν εὐηρεστεῖτο ὅμως βλέπων ὅτι ἐκείνη εἶχε πλεῖονα σύνεσιν καὶ ὑπομονὴν ἢ αὐτός.

— Πάντα σοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶμαι τέρας, ὑπέλαβε μετὰ τινα σιγὴν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πατέρα, ἐμπροστά μου πάντα ἔλεγε καλὰ διὰ σὰς.

— Ἀλλ' ὅμως εἶχε κακὴν ιδέαν γιὰ μένα, ἀνεφώνησεν ὁ Μονφόρτ ἐκτραγίς.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, διότι ὄντως θὰ ἦτο πολὺ ὀλίγον πιθανόν ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά ἐνδομύχως ἀπένεμεν εἰς τὸν Σίμωνα εὐχὰς καὶ εὐλογίας· δὲν ἦτο λοιπὸν πολὺ ὅτι αἰείποτε ἐνώπιον τοῦ κορασίου ἔλεγε καλὰ περὶ αὐτοῦ;

— Πήγαине νὰ την ἀποχαιρετίσης, εἶπε μετὰ πρᾶότητος καὶ ἰπέ της ὅτι εἴμπορεῖ νὰ ἐρχέται νὰ σε βλέπῃ ὅποτε θέλῃ, ἰπέ της καὶ ὅτι την εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὅσα σου ἔκαμε...

Ἡ Μαρκέλλα ἐξῆλθεν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα· ἀλλ' ἔκλαιεν ἤδη.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῶν ὑπῆρξε τρυφερώτατος ἀλλὰ βραχύς, διότι ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν ἰδίαν τινὰ φιλοσοφίαν, ἣν προσεκάλει εἰς ἐπικουρίαν ἐν ταῖς δειναῖς περιστάσεσι.

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα, κόρη μου, εἶπε. Ἐγὼ πηγαίνω ἔς τοὺς Βρεῶ. Ἀπ' οὗτου ἐγύρισαν ἀπὸ τῆ Νίκαια ἀλλάξαν ἐξή φορές μαγεύρισσα, λοιπὸν σάν με ἰδοῦν θὰ καταευχαριστηθοῦν. Ὅσο γιὰ σένα, σὺ κόρη μου, ἔχεις νὰ περάσης πολὺ κακὲς μέρες, ἀλλὰ ὁ πατέρας σου δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ βαρεθῇ νὰ φροντίξῃ γιὰ σένα. Ὁ πατέρας σου καθὼς ξέρεις, εἶνε ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ σ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ εἶνε γεννημένος παιδάκι μου, ὄχι γιὰ νὰ ἔχῃ κόρη.

Καὶ σφίγγασα τὴν Μαρκέλλαν ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου, ἔρριψε πρὸς τὸν Σίμωνα, ἰστάμενον μόνον καὶ δυσχεραίνοντα, ἔν: — Ἐχετε γιὰ, κύριε! τοσοῦτον ἀπλοῦν ὡς ἐάν ἀπῆρχετο εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα.

Ὅτε δὲ ἦτο ἡδὴ καθ' ὁδόν, ἤσθλην τι θερμὸν πίπτον ἐπὶ τῶν δακτύλων της. Ἐκπληκτος βλέπει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρατηρεῖ ὅτι δάκρυα κατέρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Κῦτταξε! εἶπεν ἀγανακτήσασα.

Ἐπέσυρε τὸ ἀντίστροφον τῆς χειρὸς της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, οἵτινες εἶχον λησμονήσῃ τὰ κατήκοντα των, καὶ ἐπορεύθη ἡρέμα πρὸς τὴν γνωστὴν ἡμῖν ὁδόν.

Ὁ κύριος Βρεῶ ἦτο μόνος, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὴν μετὰ χαρᾶς, διηγηθεὶς πλεῖστα ὅσα δυσάρεστα περὶ τῆς ὑπηρετρίας των. Ἡ Τριανταφυλλιά ἠκροῦτο εὐσεβάστως καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἡμιλίας ἐπορεύθη εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ εὔρε τὴν κατηγορουμένην ἀναγνώσκουσαν μυθιστορίαν τινά, ἣν παρευθὺς ἔχωνσε κατεσπευσμένως ὑπὸ σωρὸν ἀπομακτρῶν κατεσχισμένων, ἅμα ἰδοῦσα τὴν Τριανταφυλλίαν εἰσερχομένην.

— Εὐγέ σου, κοπέλλα μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, βγάλε μου τὴν ποδιά σου καὶ ἄμε ἔς τὸ καλὸ, ἄ, ἐδῶ εἰς ἀκόμη; Νὰ γυρίσῃς ἔς τῆς ἐξῆς νὰ σε πληρώσῃ ὁ κύριος Ῥοβέρτος.

Ἡ θεράπαινα ἐκπληκτος παρετήρει τὴν γηραιάν μετὰ βλακώδους βλέμματός.

— « Ἔτσι νᾶχω καλὸ » ἄμε κόρη μου, ἄμε. Πάρε καὶ τὴ φυλλάδα σου.

Καὶ ἔδωκε τὸ ἐνοχοποιούμενον βιβλίον πρὸς τὴν δύσμοιρον νεάνιδα, ἥτις ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐδὲν νοοῦσα καὶ ἐξηφανίσθη ὡς σκιά.

— Ἀχ! ἀνέπνευσεν ἡ Τριανταφυλλιά, μειδιῶσα καθ' ἑαυτήν, τί καλὰ! εἶπε. Καὶ τώρα ἄς καθαρίσωμε λίγακι γιὰ τὸ ἐδῶ μέσα, μάτια μου, εἶνε νὰ βαστᾷ κανεὶς τὴ μύτη του.

Καὶ παρευθὺς ἤρχισε νὰ τρίβῃ, νὰ πλύνῃ, νὰ στιλβῶν μετὰ τοσαύτης προθυμίας, ὥστε ὁ Ῥοβέρτος ἐπανελθὼν ὑπεδέχθη ὑπὸ τῆς χαρμωσοῦς μουσικῆς τῶν ἀντηχουσῶν χυτρών.

— Θεέ μου! εἶπεν ἀνοίγων ὀλίγον τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, τί καθαρισμός! Πολὺν καιρὸν εἴχαμεν νὰ...

Ἄλλ' αἴφνης παρετήρησε τὴν κεφαλὴν τῆς Τριανταφυλλιάς ἀνχθυομένην ἐκ τοῦ πυθμένος μικροῦ τινος λέβητος.

— Σεῖς εἰσθε; εἶπεν ἐκπληκτος, καὶ πῶς ἦταν τοῦτο;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Ῥοβέρτε, καὶ θὰ 'πεθάνω ἐδῶ ἂν εἶνε μετὰ τὴν εὐχαρίστησί σας. Μοναχὰ νὰ λάβετε τὴν καλοσύνη νὰ στείλετε κανένα ἄνθρωπο νὰ μοῦ φέρῃ τὴν κασέλα μου.

— Ἀμ' ἡ Μαρκέλλα; ἠρώτησεν ὁ νέος.

Ἡ ἐπίπλατος φαιδρότης τῆς Τριανταφυλλιάς ἐξέλιπε παρευθὺς.

— Ἡ Μαρκέλλα ἐμειν ἐκεῖ πέρα· ὁ πατέρας της δὲν εἶνε ἄνθρωπος κακός, ἀλλὰ εἶνε μιὰ ἀρκούδα... Ὑπομονή, κύριε Ῥοβέρτε, καὶ μετὸν καιρὸ θὰ τὴν πάρωμε!

Καὶ ἔκλεισε τὸν ὀφθαλμὸν μετὰ θαυμασίας πεποιθήσεως, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὑγροί.

— Τὸ καίμενο τὸ χορίτσι! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, νὰ ἔχῃ τόσα βάσανα...

— Καὶ ἐπειτὰ, κύριε Ῥοβέρτε, ἠκούσθη ὀπίσθεν αὐτοῦ ἡ φωνὴ τῆς Τριανταφυλλιάς μεστὴ λυγμῶν, ὅσα καὶ ἂν εἶνε τὰ βάσανά της, ἔχει ὁμῶς τὴν κυρὰ Ζαλίνη, καθὼς ἔξερετε.

Καὶ ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου ἐκλείσθη μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε πᾶσαι αἱ χυτραὶ ἐχόρευσαν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Τὴν καίμενην τὴν γραϊάν, διενόηθη ὁ Ῥοβέρτος, καὶ αὐτὴ ἔχει τῆς πίκρας της, ... αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε πλήρης βασάνων...

Ἄλλ' εὔρε τὸν πατέρα του τοσοῦτον φαιδρὸν ἕνεκα τῆς παρουσίας τῆς Τριανταφυλλιάς καὶ τῆς φυγῆς τῆς ἐντρόμου θεραπαινίδος, ὥστε καὶ αὐτὸς ἐφαιδρύνθη ἵνα μὴ τὸν τρομάξῃ.

ΔΖ'

Ἡ Μαρκέλλα ὑπέμενεν ὅσον ἡδύνατο, ὡς εἶχεν ὑποσχεθῇ. Συχνάκις μόνη μετὰ τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, ἐλάμβανεν ἐνδυμὰ τι γρήζον ἐπιδιορθώσεως, ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον καὶ μετεχειρίζετο τὴν βελόνην τῆς κανανικῆς ὡς πολὺπειρος ῥάπτρια. Τότε δὲ τὸ πνεῦμά της ἀρίπτατο πρὸς τὸν καλὸν ἐκείνον κύριον Βρεῶ, τὸν αἰεποτε κατήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου του, τὸν τοσοῦτον κατηγῇ ἅμα καὶ γλυκύν, πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν ἐντεθρονισμένην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαγειρείου τῆς ἀπαστράπτοντος ἐκ τῆς καθαριότητος, πρὸς τὸν Ἰούλιον ὅστις διήνυε τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του ἐν τῷ Λυκείῳ, πρὸς τὸν μέλανα κύνα ὅστις θὰ ἦτο ἡδὴ γέρον καὶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἤνοιγε πλέον ὁπᾶς ἐπὶ τῆς γλῶσσης, καὶ πρὸς τὸν Ῥοβέρτον τὸν τοσοῦτον ἀγαθόν, τὸν τοσοῦτον ὑπόμονον, τὸν τοσοῦτον ἐμβριθῆ, τὸν Ῥοβέρτον, ὅστις αὐτὸς μόνος ἔφερε τὸ βάρος τῆς εὐθύνης τῆς οἰκογενείας, οὐ-

δενός βοηθοῦντος ἢ φαινομένου ὅτι παρατηρεῖ πόσον βαρὺ ἦτο τὸ φορτίον τοῦτο.

— Ἐγὼ θὰ τον ἐβροηθῶσα, διανοεῖτο ἡ Μαρκέλλα, θὰ ἤμουν περίφημος νοσοκόμος, καὶ θὰ του ἐδίδαζα διάφορα βιβλία τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ κυρίου Βρεῶ.

Καὶ τότε ἡ φαντασία τὴν παρέσυρε πρὸς τὴν ἐρημικὴν οἰκίαν μετὰ τοσαύτης ἐπώδυνου ἐπιμονῆς, ὥστε παραιτοῦσα τὸ ἐργόχειρόν της ἐπεδίδετο εἰς πρόβλημα ἀριθμητικόν. Ὁ πατὴρ της παρέδιδεν εἰς αὐτὴν διάφορα μαθήματα τὴν ἐσπέραν ἦτο δὲ ἄριστος καθηγητὴς σαφέστατα ἐρμηνεύων τὰ διάφορα ζητήματα, ἀλλ' ἐστερεῖτο ὁμῶς ὑπομονῆς, καὶ αἱ σύντομοι αὐτοῦ ἀποδείξεις ἀπῆλθον παρὰ τῆς μαθητρίας τριπλὴν ἔντασιν προσοχῆς.

Ἡ ἀριθμητικὴ καὶ μάλιστα ἡ γεωγραφία εἶνε δραστήριον φάρμακον τῶν δεινῶν τῶν προσερχομένων ἐκ φαντασίας ἄγαν ζωηρᾶς καὶ εὐαίσθησις ὑπερβαλλούσης· τοῦτου δὲ πείραν ἔλαβε πολλὰκις ἡ Μαρκέλλα.

Ἀπεδέξατο δὲ ἀσμένως τὸν βίον τοῦτον, ἄνευ τινὸς παραπόνου, ἄνευ τινὸς πικρίας. Ἐλεγε δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ της ὅτι εὐρῶσα πατέρα, ἔχουσα ὃν τι ὅπερ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ περιποιητῇται, εἰς ὃ νὰ ἀφιερῇ ἑαυτήν, προστάτην, οὔτε ὑπὸ τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου ἐξαρτῶμενον, οὔτε ὑπὸ τῆς στιγμιαίας ἰδιοτροπίας αὐτοῦ, εὐρῶσα προστάτην αἰώνιον, εὐρῶσα τέλος πατέρα, ἦτο εὐδαιμονεστάτη καὶ ἡ εὐδαιμονία της αὕτη ἦτο ἀνεκτίμητος, διότι τὴν εἶχεν ἀγοράσῃ ἀντὶ τῆς πάλαι μακαρίας ἀμεριμνησίας της· ἀλλ' ὅμως δὲν ἐμψιμοῖρει.

Ὁ πατὴρ οὗτος ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἀτάκτως παρασυρόμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μακροὺς περιπάτους, εἰς ἐκδρομὰς ἀκείρους ὑπὸ τῶν ἐξῶν βίου μονήρους καὶ ἀνευθύνου. Καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν τὸν ἐξήρχετο στενοχωρούμενος ἐν τῇ πνιγρᾷ κατοικίᾳ του. Ἐβιάδιζεν ὥρας ὀλοκλήρους ἀσκόπως κρατῶν τὸν πῖλόν του, ἔχων ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, σκεπτόμενος περὶ τῶν ὑποθέσεων του, περὶ τῶν καθηκόντων του, περὶ τῆς κόρης του, ἥς ἡ μέριμνα κατέτρυχεν αὐτὸν πολὺ μᾶλλον ἢ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ Μαρκέλλα ἀγωνιώσα, μόνη ἐν τῇ κατοικίᾳ ἥτις ἄλλοτε τῇ ἐφαίνετο τοσοῦτον εὐρύχωρος, ἤκουε καὶ τοὺς ἐλαχίστους κρότους. Ἀκρωμένη μετ' ἐκστάσεως ἀλγεινῆς, ἀντελαμβάνετο καὶ τῶν ἐλαφροτάτων τριγμῶν ἢ βῆξ τινος τῶν κατοικούντων ἐν τῷ ὑποκάτω ὁρόφῳ, τὰ βήματα τῶν ἀναβαινόντων τὴν κλίμακα, τὰ πάντα ἔλαμβανον γιγαντιαίας διαστάσεις, καὶ τὰ πάντα ἐν τῷ παιδικῷ ἐκείνῳ πνεύματι, τῷ τεταραγμένῳ ὑπὸ τοσούτων πικριῶν, κατεστάλαζον εἰς τὴν μυστικὴν ταύτην εὐχὴν:

— Ἀχ! καὶ νὰ μὴ μου πάθῃ τίποτα!

Ἡ Μαρκέλλα ἐγίνωσκε πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πάθῃ τις, πῶς ὁ κατὰ τὰ φαινόμενα ὑγιέστατος, πλήττεται ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ βίου του, πῶς αἰφνης εὐρίσκεται τις ἐρημος καὶ μόνος καὶ ἀπολωλὼς ἐν μεγαλοπόλει ὅποιοι ἦσαν οἱ Παρίσιοι. Ὁρέγουσα λοιπὸν πρὸς τὸν Θεὸν τὰς χεῖρας, — ὦ, Θεέ μου, ἔλεγε, μὴ μου πάθῃ τίποτε, σὲ παρακαλῶ! — Καὶ πάλιν ἤκροατο ἕως οὐ κατελαμβάνετο ὑπὸ ζάλης, ἕως οὐ τὰ ἐλαφρὰ πηδήματα ποντικοῦ τινος ἐν τῇ ἀποθήκῃ μεγεθυνόμενα ὑπὸ τοῦ πόνου τῆς κεφαλῆς, ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν κρότος μέγιστος, φοβερός, προηγούμενος ἀνηκίστου καταστροφῆς...

Ἰστατο τότε κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της, ἐλπίζουσα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἤκουετὸ ὁ θόρυβος γνωστῶν βημάτων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς... Ἡ κάτω θύρα ἐκλείετο βαρέως, ἡ Μαρκέλλα ἤκουεν ἄνθρωπον βαδίζοντα, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ ἀναμενόμενος πατὴρ. Ἀπειλὴς ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν καιόντων ὀφθαλμῶν της, ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ μετώπου της τὰς ἀτάκτους σκολλύδας τῆς κόρης της, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέπαυε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐπεδίδετο νοερῶς εἰς τὴν λύσιν προβλήματός τινος ἢ ἀπηγγέλλεν ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀπταιστώς πάντας τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀλλὰ μάτην, διότι ἡ ἀγωνία κατελάμβανε πάλιν αὐτὴν καὶ ἐπανελάμβανε τὴν ἐπώδυνον προσδοκίαν, ἕως οὐ τὸ περιλημμένον βῆμα ἐπληττε τέλος τὸ λιθόστρωτον τῆς αὐλῆς διὰ τοῦ ξηροῦ καὶ νευρώδους ρυθμοῦ του. Ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, — τὸ κλειδίον ἐτρίζεν ἐν τῷ κλειθρῷ... Ἡ Μαρκέλλα ἐφοβεῖτο! Ἄν δὲν ἦτο αὐτός; ἂν ἦτο κλέπτης; Τοῦτο διανοουμένη κατελαμβάνετο ὑπὸ λιποψυχίας καὶ ἡσθάνετο ἑαυτὴν λιποθυμοῦσαν... ἀλλ' ἡ ἐλαφρὰ καὶ ξηρὰ βῆξ τοῦ Σίμωνος παραχρῆμα τὴν ἀνεθάρρυνε. Εἰσήρχετο ὁ πατὴρ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνέπτυσσε τὴν ἐφημερίδα ἥτις τῷ ἐχρησίμευε καθ' ἐσπέραν ἐν' ἀποκοιμάται... Εὐδαιμών ἡ Μαρκέλλα καὶ εὐγνωμονοῦσα ἀνέπεμπε πρὸς τὸν Ὑψιστὸν τὸ χαρμύσνον αὐτῆς Ὡσαννὰ καὶ ἀπεκοιμᾶτο καταλείπουσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἔγνη τῶν δακρύων τῆς ἀγωνίας της.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῶν τρομερῶν τούτων νυκτῶν ἐφαίνετο ἡ Μαρκέλλα ὠχροτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν διεσταλμένοι ἕνεκα τῶν ὀδυνηρῶν ὄνειρων, ἅτινα ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς ἐπώδυνου ἀγρυπνίας της. Πολλάκις δὲ αἱ ἥττον ζωηρὰ κινήσεις τῆς κόρης καὶ ἡ ἥττον ἀργυρόρηχος φωνή της, ἐφέλκουν τὴν προσοχὴν τοῦ πατρὸς.

— Τί ἔχεις πάλι σήμερα;

— Δὲν ἐκοιμήθηκα καλά.

— Ὁ πατὴρ τὴν παρεθέρει ἐπ' ὀλίγον, ἐπειτα δὲ ἐπειδὴ ὅπως δὴποτε δὲν ἐφαίνετο ἀσθενής,

αὐτὸς μὲν ἐπανεστρεφε πρὸς τοὺς διαλογισμοὺς του. ἐκείνη δὲ ἐπανελάμβανε τὴν ἀλυσίν τῶν καθημερινῶν αὐτῆς ἀσχολιῶν.

Μετὰ πολὺν δὲ τέλος χρόνον ὁ Σίμων παρετήρησε σύμπτωσιν τινα μεταξὺ τῶν νυκτερινῶν ἐκδρομῶν του καὶ τῶν ὑπνίων τῆς κόρης του.

— "Ὅταν ἀργῶ νὰ ἔλθω κοιμᾶσαι ἄσχημα; τὴν ἠρώτησεν ἡμέραν τινὰ ἀποτόμως. "Ὅταν 'μπαιῶ, σὲ ξυπνῶ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— "Ὅχι, πατέρα μου, παρὰ μόνον «δὲν μου κολλᾷ ὕπνος» πρὶν ἔλθῃς, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα μετ' ἀβρότητας. Ἀλλ' ὅμως ἰδοῦσα τὸ νέφος ὅπερ διήλθε πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πατρὸς τῆς, σπεύσασα προσέθηκεν: Ὡ! καλέ, δὲν εἶνε τίποτα! Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Μονφόρτ ἔμεινεν οἰκoi τὴν ἐσπέραν· ἀλλὰ τὸ κατέχον αὐτὸν πάθος τῆς ὑπνοβασίας ἦτο ἰσχυρότερον τῆς θελήσεώς του. Μετὰ μυρίας μάχας μεμφόμενος ἐαυτὸν ὡς κακὸν πατέρα, ἐξῆλθε κρύφα ἐσπέραν τινὰ ὑπολαβὼν τὴν Μαρκέλλαν ὡς ὑπνώττουσαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἐπανελάβε τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομάς του. Ἡ Μαρκέλλα ὑπεκρίθη τὴν ἐπιούσαν ἐπίπλαστον φειδρότητα, καὶ ὁ Σίμων ἐξαπατηθεὶς οὐδεμίαν ἀπέδειξε τύψιν συνειδότος.

Καὶ ὅμως οὐχ ἥττον ὁσημέραι ἐγίνετο ἰσχυρότερα ἡ κορασίς ἐκείνη ἡ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ καὶ χαριεστάτη ὡς αἱ εἰκονιζόμεναι ὑπὸ τῶν ζωγράφων νύμφαι. Καθίστατο δὲ διαφανὴς ὡς λυχνία ἐξ ἀλαθαστροῦ, καὶ τὰ ὁσημέραι μεγεθυνόμενα ὀμματα τῆς ἐλάμβανον μᾶλλον ἐκφρασιν ἰδεώδη, ἥτις θὰ ἐνεποίει τρόμον εἰς μητέρα. Ἡ Τριανταφυλλιά ἤρχετο καὶ τὴν ἐβλεπεν ἀπαξ τοῦ μηνός, τὴν συνώδευεν εἰς τὸν περίπατον τῇ ἀδείᾳ, ἐνωσῆται, τοῦ Μονφόρτ καὶ ἐπέστρεφον μετὰ μίαν ὥραν. Μετὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας τῆς Τριανταφυλλιάς ἡ Μαρκέλλα, ἀναζωογονουμένη ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, ἐγίνετο πάλιν ὠχρότερα καὶ μᾶλλον βραδυκίνητος· διότι αἱ βραχεῖαι αὐταὶ παρῶσαι τῆς Τριανταφυλλιάς ἀναμιμνήσκουσαι αὐτὴν τὸ παρελθόν, ἦσαν εἰς αὐτὴν τὸ ἀσφαλέςτατον καὶ δραστικώτατον τῶν δηλητηρίων.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Τριανταφυλλιά ἔρριψε λόγον τινὰ πρὸς τὸν Μονφόρτ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Μαρκέλλας.

— Δὲν εἰξέρω ἐγὼ τί ἰδέα ἔχετε, ἐγὼ ὅμως νὰ σας 'πῶ τὴ μαύρην ἀλήθεια βλέπω πὼς τὸ κορίτσι «θὰ το φάῃ ἡ λύπη». Τάχα πὼς εἶνε κανεὶς πατέρας, θαρρεῖτε πὼς ἐτελειώσε καὶ δὲ μένει ἄλλο τίποτα;... Εἰστε νοικοκύρις, μὰ ἐγὼ, τί νὰ σας 'πῶ, θὰ εἶν' ἀπὸ Θεοῦ ἂν 'μπορέσῃ τὸ καίμενο νὰ ζήσῃ νὰ γίνῃ δεκάξῃ χρόνῳ. Ἐγὼ ἂν μ' ἀρωγῆσατε δὲν το πιστεύω νὰ βαστάξῃ ἄκομα ἓνα χρόνο.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀπῆλθεν οὐδόλως φροντίζουσα νὰ ἀκούσῃ τὰς σκέψεις τοῦ Μονφόρτ.

— Κούφταλο! εἶπεν ὁ Σίμων ἐν ᾧ ἐκλείεν ἡ Τριανταφυλλιά τὴν θύραν. Γρουσουῶζα πού «νὰ φῆς τὴ γλῶσσά σου». Ἀρρωστὴ ἡ Μαρκέλλα! ἀκούς ἐκεῖ λόγια!

Καὶ ἀνεκάγχασεν, ἀλλ' ὁ ἄνευ ἡχοῦς γέλως του ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὀσσηχος. Ἐγερθεὶς δὲ ἐκ τοῦ θρονίου του ἀνοίγει τὴν θύραν τὴν διαχωρίζουσαν τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς κόρης του.

— Μαρκέλλα, τῇ εἶπεν ἄνευ προοιμίων, ἀλήθεια, εἶσαι ἄρρωστὴ;

— Ἐγώ; εἶπεν ἡ κορασίς στρέφουσα πρὸς αὐτὸν τὸ λευκὸν πρόσωπόν της, ὅπερ ἕνεκα τοῦ περιπάτου εἶχε στίγματα ῥοδόχροα ἀκανόνιστα. Ἐγὼ 'λίγην τεμπελιά, μὰ δὲν εἶμαι ἄρρωστὴ.

— Τεμπελιά; ἐπανελάβεν ὁ πατὴρ βλέπων αὐτὴν ἐργαζομένην ὡς πάντοτε.

— Naί, ὅταν συγυρίσω ἡ ἐργασθῶ, ἔτσι μου ἔρχεται ἔξαφνα ὕπνος. Ὡς φαίνεται ἐπειδὴ δὲν γυμνάζομαι πολὺ. Καὶ ἔπειτα κάποτε πονῶ ἐδῶ προσέθηκε θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἀλλὰ λέω πὼς θὰ εἶνε γιὰ τὴν μεγαλύνω.

Καὶ ἐμειδίασεν ἀγγελικὸν μειδίσμα, ὁ δὲ Σίμων ἐνόμισεν αἰφνης ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν γυναῖκά του.

— Πονεῖς αὐτοῦ δά, εἶπε δακρύων τὴν καρδίαν.

— Naί, πότε πότε μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κτυπᾷ καὶ τότε πονῶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, τὸ ὑποφέρω πολὺ καλὰ. Τοῦτο, ὡς φαίνεται, μὲ κάνει *τεμπέλα*.

Ὁ Σίμων ὑπετονθόρυσεν τὸ τετριμμένον: Δὲν ἔχεις τίποτα, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ποσάκις, — πολλὰ παρῆλθον ἔκτοτε ἔτη· ἡ σύζυγός του εἶχεν εἶπῃ πρὸς αὐτόν: Πονῶ ἐδῶ, ἐπιθέτουσα τὴν διαφανὴ χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς καρδίας της! Ὑψωνε δὲ τότε τοὺς ὤμους καὶ τὴ ἀπεκρίνετο ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες κάμνουν τὴν *ντελικάτη*. Ὅσακις δὲ τῷ παρεπονέτο ὅτι εἶνε καταπεπονημένη, τῇ ἀπεκρίνετο ὅτι εἶνε *τεμπέλα*. . . Τὴν δὲ ἡμέραν . . . τὴν ὑστάτην ἡμέραν ὅτε ἐζήτει παρ' αὐτοῦ ὡς χάριν μιᾶς νυκτὸς ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ τάφου, τί τῇ ἀπεκρίθη; Ἐφφικίασεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν ἀναλογιζόμενος τὸν τότε τρόπον του, ὃν νῦν δικαίως ἀπεκάλει κτηνωδὴ ὁμότητα.

— Na λοιπὸν πού ἡ Μαρκέλλα τῆς ἔμοιασε! διανοήθη ὁ Σίμων, νὰ λοιπὸν πού κοντεύουμε νᾶχωμε καὶ μὲ τὴν κόρη «τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς»! Κτῆνος ἐγωῖστά! ὁ περὶ οὐδενὸς ἄλλου σκεπτόμενος ἢ περὶ σεαυτοῦ καὶ μόνου, δὲν ἐπλάσθης ἵνα ἔχῃς οἰκογένειαν!

Καὶ κρύψας τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του ἔμεινεν ἱκανὴν ὥραν διαλογιζόμενος. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν κατετρύχετο ὑπὸ τῆς πικροτάτης τῶν μυχιῶν αὐτοῦ θλίψεων, ἡσθάνθη ἄβρην χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του

— Πατέρα, είπεν ἡ Μαρκέλλα, ἐλπίζω πὼς δὲν εἴσαστε λυπημένος.

Ἀπέσυρεν ὁ Σίμων τὰς χεῖράς του καὶ ἐβύθισε τοὺς σκυθρωποὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς μετ' ἐκφράσεως φιλοστόργου ἀνησυχίας.

— Νὰ μὴ λυπᾷσθε, πατέρα, ὑπέλαθεν ἡ μελιδιχὴ φωνή, καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας μου. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Τριανταφυλλιά θὰ σας εἶπε καμμιὰν ἀνοησία, ἀλλὰ σεῖς, πατέρα, μὴν ἔχετε καμμιὰν ἔννοια, μὴ την ἀκούτε, αὐτὴ ἐξεκοῦτιανε καὶ δὲν πρέπει νὰ την ξεσνερίζεσθε. Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας μιὰ χαρά, πατέρα μου, μὴ σας μέλη.

— Σοῦ το εἶπε λοιπόν, εἶπεν ὁ Σίμων μετ' ἀγωνίας, ὅτι δὲ θὰ εἶχες καλὴ ζωὴ μαζί μου;

— Ὅχι, πατέρα, ποτὲ δὲν μου εἶπε τέτοιο λόγο, ἀπεκρίθη ἡ κορασίς μετ' εὐλικρινείας ἀναμφισβητήτου, ὥς ἀφῆσμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά το πιστεύει. Ἐχει πολὺ ἄδικο, ἐγὼ εἶμαι μαζί σας μιὰ χαρά, πατέρα μου. Τί χαρὰ πού σας εὐρήκα ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια.

Καὶ ἡ ἀργυρόρροχος φωνὴ ὑγράνθη διὰ δακρύων, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ γενόμενοι πρὸς στιγμὴν λαμπρότεροι, ἐξηκολούθουν μειδιῶντες.

— Δεκαοκτὼ τῶρα μῆνες εἶμαστε μαζί, πατέρα, ὑπέλαθεν ἡ Μαρκέλλα. Ἐπειτ' ἀπὸ 'λίγου θὰ γίνω δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ ποτὲ μου δὲν ἐχάρηκα ὅσο σήμερα, ὅπου σας ἤυρα. Καὶ ἔπειτα σεῖς μὲ καλόχετε τόσο ὥραϊα ἂν καὶ ἐγὼ σας...

Ἡ φωνὴ της κατέστη ὀλίγον τι ἐξηντημένη καὶ ἀδύνατος, τὸ μειδίσμα ἐξηφανίσθη καὶ ὅλον τὸ εὐθραυστον καὶ θελκτικὸν τῆς νεάνιδος κατεπιέζετο ὑπὸ ἀκαταβλήτου μελαγχολίας. Ὁ Σίμων ἐγερθεὶς ἔλαθεν αὐτὴν διὰ μιᾶς ἐν ταῖς ἀγκαλῆς του καὶ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, εἶπε:

— Πέ μου πὼς με ἀγαπᾷς, πέ μου πὼς εἶς εὐτυχισμένη, ὥς εἶνε καὶ ψέμα δὲν εἶνε ἀμαρτία!

— Ἀχ! πατέρα μου! σὰς ἀγαπῶ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα καταπόρφυρον ἔχουσα τὸ πρόσωπον.

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια, μ' ἀγαπᾷς, ἀλλὰ ἂν εἴσαι καὶ εὐχαριστημένη, τὸ πρᾶγμα διαφέρει! Ἐνας ἐκεῖ γεροπαράξενος, μουρμουριάρης σὰν κ' ἐμένα δὲν εἶνε γιὰ νὰ κάθεται μαζί σου, δέ σου πρέπει μιὰ τέτοια συντροφιά. Ἐγὼ ὅλα τα ἤθελα 'δικά μου... τὸ ἔκαμνα ὅμως γιὰ καλὸ, τῶρα το βλέπω κ' ἐγὼ πὼς δὲν εἶχα δίκαιον. Ἐχε τὸ λοιπὸν 'λίγην ὑπομονήν, ἀγάπη μου, καὶ θὰ περάσῃς, ὅπως σου ἀξίζει.

— Μήπως καὶ σκοπεύετε νὰ μ' ἀφήσετε καὶ νὰ φύγετε; ἠρώτησεν ἡ Μαρκέλλα καταληφθεῖσα ὑπὸ φρίκης.

— Ὅχι... μέινε ἡσυχῇ, «τὸν κόσμον θὰ κάνω ἂνω κάτω» γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἀγάπα με

μόνον ὅπως μ' ἀγαποῦσεσ ὡς τῶρα, καὶ σου ὑπόσχομαι νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἀγάπης σου.

Ἡ Μαρκέλλα ἔκλαυσεν ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους τοῦ πατρὸς της. Διανοουμένη δὲ ὅτι πιθανὸν νὰ ἔδωκεν ἀφορμὴν ὑπονοίας εἴτε εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν εἴτε εἰς τὸν πατέρα της ὅτι ἐδυσφόρει καὶ ἐλυπεῖτο ἐνδομύχως, ἐπαράσσετο αἰσθανομένη τύψιν συνειδότος. Ἀλλ' ὁ Σίμων κατῴρθωσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ διὰ λόγων παραμυθητικῶν, καὶ τὴν ἐσπέραν ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἥρεμος καὶ παιδροτέρα ὅσον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἦτο τοιαύτη.

ΔΗ'

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονφόρτ διαταζών πως, ἐν ᾧ γηραιὸς ἱατρός τον παρετῆρει χωρὶς νὰ τον ἐνθαρρύνῃ, ἡ γυναῖκά μου ἐπέθανε ἀπὸ τὴν καρδίαν της, καὶ ἤθελα νὰ μάθω ἂν αὐτὲς ἡ ἀρρώστιες εἶνε κληρονομικές.

— Καμμιὰ φορὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

Ὁ Σίμων ἀπέμεινε σύννους, διότι ἐκεῖνο ὅπερ ἔμελλεν ἤδη νὰ εἴπῃ ἐστοίχιζεν εἰς αὐτὸν πολὺ μᾶλλον ἢ ἡ ὑψίστη τῶν θυσιῶν. Τέλος ἐλάλησε.

— Ἡ Μαρκέλλα αἰσθάνεται παλμό, καὶ στενοχώρια, λέγει πὼς κάποτε ἡ καρδιά της σταματᾷ καὶ τὴν πονεῖ.

— Δὲν εἶνε παράξενον, εἶπεν ὁ ἱατρός οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συγχίνησιν ἀποδεικνύων.

Ἀλλ' ὁ Μονφόρτ τον παρετῆρησεν ἐξωργισμένος.

— Καὶ δέ σας μέλει; εἶπε, δὲν εἶνε λοιπὸν σπουδαῖον;

— Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σπουδαῖον, καὶ ὅχι ὅτι δὲν με μέλει, ἀλλὰ τὸ φάρμακον «δὲν εἶνε ἔς τὸ χέρι μου».

— Τί χρειάζεται λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ νεύων κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τις ἔνοχος.

— Ἀέρα, περίπαιτον, περιποίησιν, ζωὴν καλὴν καὶ ἡσυχὴν... ὅχι δάκρυα, ποτὲ, διότι αὐτὰ εἶνε τὰ ἀσφαλέστατα δηλητήρια...

Ὁ Μονφόρτ παρετῆρησε τὸ ἔδαφος καὶ οὐδὲν εἶπε. Μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν παρετῆρησε τὸν ἱατρὸν ὅστις ἐν τῷ τεταραγμένῳ βλέμματι τοῦ πατρὸς εἶδε δάκρυα.

— Ἐγὼ τὴν ἔκαμα δυστυχῇ, ὑπέλαθεν ὁ πατὴρ ἀπελπισ, τῆς ἐστέρησα τὴν Τριανταφυλλίαν, — μὰ σου εἶνε μιὰ γυναῖκα ἀνυπόφορη — ἀλλὰ ἡ κόρη μου τὴν ἠγάπα: τῆς ἐστέρησα τὸν αέρα, τὸν περίπαιτον, τὰς διασκεδάσεις... 'πέτε μου, ἐξοχώτατε, τί νὰ κάμω... δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ ἔχω κόρη. Εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ σώσω τὸ παιδί μου ἀπὸ τὸ Χάρο;

Ἐλάλει δὲ ταχέως καὶ δὲν ἤθελε νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά του, φοβούμενος μήπως τὸν ἴδῃ ὁ ἱατρός· ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἐγίνωσκε νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ κυττάξῃ. Ἀπεκρίθη λοιπὸν ἐνθαρρύνων αὐτὸν καὶ σχεδὸν μετὰ παιδρότητας:

— Ἀπὸ τὸ Χάρο; Μὴ δὲν ἐφθάσκαμεν ἀκόμα ὡς αὐτοῦ, δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ Μαρκέλλα θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη, ἐλπίζω! Βέβαια ἐκληρονόμησε διάθεσιν εἰς τὰ καρδιακὰ νοσήματα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν της θεραπεύεται εὐκόλως, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε προσβεβλημένη σπουδαίως. Νὰ μού την φέρετε νὰ την ἰδῶ.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Σίμων Ἀπελπισ. Ὅμως ἐγὼ εἰξεύρω τί εἶνε ἡ ἰατρειὰ της, νὰ μὴ ζῇ κοντὰ μου, δὲν εἰμ' ἐγὼ ἄξιος νὰ ἔχω κόρη...

— Τί λόγια εἰν' αὐτά! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πάρετε πάλιν τὴν Τριανταφυλλίαν.

— Ποτέ, ἔγρυξεν ὁ εὐερέθιστος Μονφόρτ. Καμμιὰν ἡμέραν θὰ πιασθοῦμεν οἱ δύο μας καὶ θὰ σκοτωθοῦμε.

Ἐπαρότητα ἄκραν ἠσθάνθη ὁ γηραιὸς ἰατρός φαντασθεὶς καὶ μόνον τὴν Τριανταφυλλίαν φονεύουσαν ἄνθρωπον· συνεφώνησεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ Μονφόρτ, ἀλλ' ὅμως ταυτοχρόνως ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ συζήσῃ μετὰ τῆς γηραιᾶς θεραπαίνης χωρὶς νὰ ἐκτροχιασθῇ δεκάκις τῆς ἡμέρας.

— Τὸ εἰξεύρω ὅτι εἶνε γυναῖκα πού δὲν ἔχει ἄλλη ἔς τὸν κόσμον σὰν αὐτή, μὰ ἐγώ, ἰατρέ μου, μὲ τὴ δοκιμὴ πού ἔκαμα, βλέπω πῶς δὲν εἰμαι ἄξιος νὰ ζῶ μαζί μὲ τέτοιους ἀνθρώπους· «κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλουΐα!».

Ὁ ἰατρός διενεοῖτο καὶ ὁ Μονφόρτ τον παρητρὶ ἀγωνιών.

— Εἰμαι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, προσέθηκεν ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ, ἔχω καὶ ἐγὼ τῆς παραξενιᾶς μου καὶ ἡ ὑπηρετήριά μου εἶνε πολὺ περισσότερον μηχανικὴ ἀπὸ τὴν καίμενην τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἀλλὰ δὲν μου λές πῶς σου φαίνονται οἱ Βρεῶ;

— Οἱ Βρεῶ; Τί νὰ κάμουν οἱ Βρεῶ; εἶπεν ὁ Σίμων ἐξαγριούμενος.

— Πρίν σ' ἀποκριθῶ, εἰπέ μου τί σχέδια ἔχεις διὰ τὴν Μαρκέλλαν.

— Δὲν ἔχω κανένα σχέδιο, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων ἄγριως. Θὰ κάμω τὸ συμφερότερον. Ἐσκοπεύω νὰ τὴν βάλω ἐσωτερικὴ σὲ κανένα σχολεῖο, καὶ ἴσως...

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ ἰατρός ἐπιδοκιμάζων διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἀπὸ σχολεῖα ἄλλο τίποτε· ἡ μόνη δυσκολία εἶνε νὰ ἐκλέξωμεν. Καὶ τότε σὺ τί θὰ κάμης;

— Ἔτσι μου ἔρχεται νὰ φύγ' ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ Σίμων ἐνδοιάζων. Ἄν τὴ βάλω τῇ Μαρκέλλᾳ ἐσωτερικῇ, δὲν θὰ μου περισσεύουν... καὶ ἡ προῖκά της δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἐγὼ ἠθελοῦ νὰ τὴν αὐξήσω... καὶ ἔπειτα δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀνάγκη μου, ἡ Μαρκέλλα, καὶ ἂν λείψω δὲν θὰ της ἀποφάνῃ πολὺ...

— Ἄν θέλῃς νὰ τὴν ἄρρωστῇς, ξαναπέ το

ἄλλη μιὰ φορὰ! εἶπεν ὁ ἰατρός μετ' αὐστηρότητος. Καὶ στοχάζεσαι ὅτι ἡ κόρη σου δὲν σε ἀγαπᾷ; Πιστεύεις ὅτι θὰ εἰμποροῦσε νὰ ζήσῃ τόσον καιρὸν μαζί σου, χωρισμένη· ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγαπήσῃ, ἐὰν δὲν εὕρισκε πλησίον σου ἀποζημιώσιν δι' ὅσα ἔχασε;

— Ἔτσι εἰ! εἶπεν ὁ πατὴρ συγκεινημένος ἅμα καὶ μεστὸς χαρᾶς. Καὶ ἂν μείνω; προσέθηκε κλονισθείσης τῆς ἀποφάσεώς του.

— Τότε, φίλε μου, πρέπει νὰ συναινέσῃς νὰ μὴν εἶσαι ἀκοινωνήτος, νὰ γίνῃς κοινωνικὸς ἄνθρωπος, νὰ πηγαίνῃς εἰς τὰς φιλικὰς οἰκογενεῖας, νὰ δέχεσαι ἐπισκέψεις, νὰ εὕρῃς καλὰς φίλας τῆς κόρης σου...

— Δὲν θὰ το κατορθώσω! εἶπεν ὁ Μονφόρτ στενάζων μετ' ἀθυμίας. Ἐγὼ εἰμαι ἓνας ἀγριάνθρωπος, δὲν εἰμαι γιὰ τὸν κόσμον... Καλλιτέρα νὰ φύγω... καὶ δὲ θέλω ἄλλο παρὰ νὰ με θυμᾶται καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ λέγῃ: «καλὴ του ὥρα τοῦ πατέρα μου!»...

— Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς, εἶπεν ὁ ἰατρός τείνων μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα πρὸς τὸν βραχιόνα τοῦ Σίμωνος, βάλε τὴν ἀπλῶς ἐσωτερικὴν...

— Καὶ ἐγώ; τί θὰ γίνω; ἀνεφώνησεν ὁ τάλας πατὴρ ἐγειρόμενος. Ἐγὼ πού τὴν ἔχω συνηθίσῃ, τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους της, τὴν καλὴν τῆς γνώμη, νὰ ἀπομείνω μοναχὸς καὶ ἔρημος μέσα ἔς τὴ φωλιὰ μου, καὶ θάρχεται νὰ με βλέπῃ καθε Κυριακὴ, δὲν εἰν' ἀλήθεια! Ὅχι, ἐξοχώτατε, ἂν τὴν ἀποχωρισθῶ τὴν κόρη μου, θὰ το ἀποφασίσω γιὰ νὰ ἔχω ἀφορμὴ νὰ «δουλεύω σὰν τὸ σκυλί», νὰ «δίνῃ ὁ νοῦς» μου καὶ νὰ παρηγοροῦμαι ὅτι γιὰ τὴν κόρη μου δουλεύω... Ἀλλὰ θὰ ἔρχωμαι νὰ τὴν βλέπω κάποτε γιὰ νὰ μὴ με ξεχάσῃ... γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ...

Καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος του καὶ ἔστραφη. Ὁ δὲ ἰατρός σεβόμενος τὴν συγκίνησίν του, ἐσιώπησε καὶ ἀφ' οὗ ὁ Σίμων συνῆλθε, θλίβων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρά του εἶπε:

— Εἶσαι, φίλε μου, ἄνθρωπος ἀξιόλογος καὶ πατὴρ ἄριστος. Ἄς περάσῃ ὀλίγος καιρὸς καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμβιβασθῇς μὲ τὴν Μαρκέλλαν καὶ τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν... ἐν ἡ δύο ἔτη ἄρκουν.

— Ἀχ! ἐξοχώτατε, «ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος σου!» εἶπεν ὁ Σίμων στενάζων ἐκ τῶν μυγίων τῆς καρδίας του.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ἡ τόλμη τοῦ ἐκφράζειν τὴν ἰδίαν γνώμην εἶνε εἰς τῶν ζωτικῶν ὄρων τῆς αὐτοτελείας τοῦ χαρακτῆρος. Πρὸς ταῦτο ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τις ἰδίας πεποιθήσεις καὶ νὰ μὴ εἶνε ἡ σκιά ἢ ἡ χῶ ἄλλου.